

Canoanele din *Codul de Drept Canonic* cu privire la statutul canonic al Comunității Magnificat

Comunitatea Magnificat este o **Asociație privată de credincioși** a cărei condiție canonică în *Codul de Drept Canonic* al Bisericii Romano-Catolice:

- din punct de vedere al „personalității juridice private” se încadrează în canoanele 113-123,
- din punct de vedere al statutului de „Asociație privată de credincioși” se încadrează în canoanele 298-299, 304-309 și 321-329,
- din punct de vedere al componenței sale, adică a membrilor din care este compusă, intră sub incidența:
 - a) can. 208-223 („Obligațiile și drepturile tuturor credincioșilor”);
 - b) can. 224-231 („Obligațiile și drepturile tuturor credincioșilor laici”);
 - c) can. 573, § 1; 574 și 599 (cu privire la consacrații laici ai Comunității);
 - d) can. 265 și 278 (cu privire la membrii clerici seculari ai Comunității);
 - e) can. 307, § 3 (cu privire la membrii institutelor călugărești din Comunitatea Magnificat).

Canoanele după care – **din punct de vedere juridic** – atât Comunitatea, cât și membrii ei își reglementează și trăiesc identitatea, menirea și acțiunea în Biserică sunt următoarele

1. Din punct de vedere al „personalității juridice private” (can. 113-123):

Can. 113 - § 2. În afară de persoanele fizice, în Biserică există și persoane juridice, adică subiecte în dreptul canonic de obligații și drepturi specifice naturii lor.

Can. 114 - § 1. Sunt constituite ca persoane juridice, fie prin însăși dispoziția dreptului, fie printr-o concesiune specială din partea autorității competente, dată printr-un decret, ansamblurile de persoane sau de lucruri destinate unui scop conform cu misiunea Bisericii, care depășește scopul persoanelor individuale.

§ 2. Scopurile despre care este vorba în § 1 sunt cele referitoare la operele de milostenie, de apostolat, de caritate spirituală și materială.

§ 3. Autoritatea competentă a Bisericii să nu acorde personalitate juridică decât acelor ansambluri de persoane sau de lucruri care urmăresc un scop cu adevărat util și care, analizându-se bine toate aspectele, dispun de mijloace care sunt considerate suficiente pentru atingerea scopului propus.

Can. 115 - § 1. Persoanele juridice în Biserică sunt fie ansambluri de persoane, fie ansambluri de lucruri.

§ 2. Un ansamblu de persoane, care desigur poate fi format din cel puțin trei persoane, este colegial, dacă membrii lui, cu sau fără egalitate de drepturi, îi stabilesc activitatea participând la deciziile ce trebuie date conform dreptului și statutelor; altminteri, este necolegial.

§ 3. Un ansamblu de lucruri, adică o fundație autonomă, este format din bunuri sau lucruri fie spirituale, fie materiale, și este condus, conform dreptului și statutelor, fie de una sau mai multe persoane fizice, fie de un colegiu.

Can. 116 - § 1. Persoanele juridice publice sunt ansambluri de persoane sau de lucruri care sunt constituite de către autoritatea ecleziastică competentă ca să îndeplinească în limitele prestabilite lor, în numele Bisericii, conform dispozițiilor dreptului, misiunea ce le-a fost încredințată în vederea binelui public; celelalte persoane juridice sunt private.

§ 2. Persoanele juridice publice sunt înzestrate cu această personalitate juridică fie în virtutea dreptului însuși (*ipso iure*), fie printr-un decret special al autorității competente care o acordă în mod expres; persoanele juridice private primesc această personalitate numai printr-un decret special al autorității competente care o acordă în mod expres.

Can. 117 – Nici un ansamblu de persoane sau de lucruri care ar vrea să dobândească personalitate juridică nu o poate dobândi dacă statutele lui nu au fost aprobate de către autoritatea competentă.

Can. 118 – Reprezintă personalitate juridică publică, acționând în numele ei, cei cărora le este recunoscută această competență de către dreptul universal sau particular sau de către statutele proprii. Reprezintă persoană juridică privată cei cărora le este conferită această competență de către statute.

Can. 120 - § 1. Prin natura sa, persoana juridică este perpetuă: totuși se stinge dacă este desființată în mod legal de către autoritatea competentă sau dacă nu a desfășurat activitate timp de 100 de ani; în plus, persoana juridică privată se stinge dacă însăși asociația se dizolvă în conformitate cu statutele sau dacă, după aprecierea autorității competente, însăși fundația a încetat să existe conform statutelor.

2. Din punct de vedere al statutului de „Asociație privată de credincioși” (can. 298-299, 304-309 și 321-329):

Can. 298 - § 1. În Biserică există asociații, deosebite de institutele de viață consacrată și de societățile de viață apostolică, în care credincioșii, fie clerici, fie laici, fie clerici și laici împreună, se străduiesc prin acțiune comună fie pentru a promova desăvârșirea vieții, cultul divin public sau învățătura creștină, fie pentru alte opere de apostolat, cum sunt inițiativele de evanghelizare, faptele de milostenie sau de caritate și însuflețirea domeniului temporal cu spirit creștin.

§ 2. Credincioșii să se înscrie mai ales în asociațiile care sunt fie înființate, fie apreciate sau recomandate de autoritatea ecleziastică competentă.

Can. 299 - § 1. Credincioșii au libertatea deplină de a constitui, prin acord personal încheiat între ei, asociații în vederea scopurilor prevăzute de can. 298, § 1.

§ 2. Aceste asociații, chiar dacă sunt apreciate sau recomandate de autoritatea ecleziastică, se numesc asociații private.

§ 3. În Biserică, nici o asociație privată de credincioși nu este recunoscută, dacă statutele ei nu sunt recunoscute de autoritatea competentă.

Can. 304 - § 1. Toate asociațiile de credincioși, fie publice, fie private, oricare ar fi titlul și denumirea lor, să aibă statute proprii, în care să fie precizate scopul sau motivul sociale al asociației, sediul, conducerea și condițiile necesare pentru a face parte din asociație, și în care să fie stabilite principiile și normele privind activitățile, ținându-se seama de necesitățile sau utilitatea de timp sau de loc.

§ 2. Să-și aleagă un titlu sau un nume potrivit cu nevoile timpului și locului, dar cel mai mult cu scopul urmărit.

Can. 305 - § 1. Toate asociațiile de credincioși sunt sub supravegherea autorității ecleziastice competente, căreia îi revine datoria de a se îngriji ca în ele să fie păstrată integritatea credinței și a moralei și de a veghea să nu se introducă abuzuri cu privire la disciplina ecleziastică; aceleași autorități îi revine obligația și dreptul de a le vizita conform dreptului și statutelor; de asemenea, ele sunt sub conducerea aceleiași autorități, în conformitate cu canoanele care urmează.

§ 2. Sunt sub supravegherea Scaunului Apostolic asociațiile de orice fel; sunt sub supravegherea Ordinariului locului asociațiile diecezane și toate acelea care își desfășoară activitatea în dieceză.

Can. 306 – Ca cineva să beneficieze de drepturile și privilegiile unei asociații, de indulgențele și celelalte favoruri spirituale acordate ei, este necesar și suficient să fie înscris în mod valid în ea și să nu fie exclus în mod legitim, conform dispozițiilor dreptului și statutelor proprii ale asociației.

Can. 307 - § 1. Admiterea membrilor să se facă după normele dreptului și ale statutelor fiecărei asociații.

§ 2. Aceeași persoană poate fi înscrisă la mai multe asociații.

§ 3. Membrii institutelor călugărești pot să se înscrie în asociații conform dreptului propriu, cu consimțământul Superiorului.

Can. 308 – Cine a fost admis în mod legitim într-o asociație, să nu fie eliminat din ea decât dintr-un motiv just, în conformitate cu normele dreptului și ale statutelor.

Can. 309 – Asociațiile înființate în mod legitim au dreptul, conform dreptului și statutelor, să dea norme speciale referitoare la asociația însăși, să țină întruniri, să desemneze conducătorii, funcționarii, deservenții, precum și administratorii bunurilor.

Can. 321 – Asociațiile private sunt conduse și prezidate de credincioși, conform dispozițiilor statutelor.

Can. 322 - § 1. O asociație privată a credincioșilor poate să dobândească personalitate juridică prin decret formal din partea autorității ecleziastice competente despre care vorbește can. 312, § 1.

§ 2. Nici o asociație privată a credincioșilor nu poate să dobândească personalitate juridică, decât dacă statutele ei au fost aprobate de autoritatea ecleziastică despre care vorbește can. 312, § 1; totuși, aprobarea statutelor nu modifică natura privată a asociației.

Can. 323 - § 1. Deși asociațiile private ale credincioșilor se bucură de autonomie conform dispozițiilor can. 321, totuși, sunt sub supravegherea autorității ecleziastice în conformitate cu can. 305, precum și sub conducerea aceleiași autorități.

§ 2. Tot autorității ecleziastice îi revine obligația, respectând desigur autonomia proprie a asociațiilor private, de a veghea și de a avea grijă să se evite dispersarea forțelor, iar exercitarea apostolatului de către asociații să fie dirijată spre binele comun.

Can. 324 - § 1. Asociația privată a credincioșilor își desemnează în mod liber președintele și funcționarii, conform normelor statutelor.

§ 2. Dacă o asociație privată a credincioșilor dorește un consilier spiritual, poate să-l aleagă în mod liber din rândul preoților care exercită legitim slujirea preoțească în dieceză; cine este ales, are totuși nevoie de confirmare din partea Ordinariului locului.

Can. 325 - § 1. Asociația privată a credincioșilor își administrează în mod liber bunurile pe care le posedă, conform dispozițiilor statutelor, rămânând inviolabil dreptul autorității ecleziastice competente de a veghea ca bunurile să fie folosite în scopurile asociației.

§ 2. Asociația este supusă autorității Ordinariului locului, conform can. 1301, cu privire la administrarea și distribuirea bunurilor ce i-au fost oferite sau lăsate pentru cauzele pioase.

Can. 326 - § 1. Asociația privată a credincioșilor se stinge conform normelor statutelor; poate fi și suprimată de către autoritatea competentă, dacă activitatea ce o desfășoară produce o daună gravă învățurii sau disciplinei ecleziastice, sau constituie un scandal pentru credincioși.

§ 2. Destinația bunurilor unei asociații private desființate trebuie să fie stabilită în conformitate cu prevederile statutelor, rămânând inviolabile drepturile câștigate și voința donatorilor.

Can. 327 – Credincioșii laici să acorde o mare importanță asociațiilor constituite cu scopuri spirituale, despre care vorbește can. 298, și în mod special acelor care își propun să însuflețească sfera lucrurilor vremelnice cu spirit creștin și favorizează astfel o legătură mult mai strânsă între credință și viață.

Can. 328 – Persoanele care conduc asociațiile de laici, chiar pe acelea care sunt înființate în virtutea unui privilegiu apostolic, să aibă grijă ca asociațiile lor să colaboreze. Când acest lucru e util, cu alte

asociații de credincioși și să ajute cu dragă inimă diferitele activități creștine, mai ales pe acelea care există în același teritoriu.

Can. 329 – Președinții asociațiilor de laici să aibă grijă ca membrii asociației să fie instruiți cum trebuie pentru a exercita apostolatul specific laicilor.

3. Din punct de vedere al componenței sale, adică a membrilor din care este compusă:

a) Membri credincioși catolici:

Can. 208 – Între toți credincioșii, datorită renașterii lor în Cristos, există o adevărată egalitate în demnitate și în acțiune, în virtutea căreia toți colaborează la zidirea Trupului lui Cristos, după condiția și funcția proprie fiecăruia.

Can. 209 – § 1. Credincioșii au obligația de a păstra mereu, chiar și în modul lor de a acționa, comuniunea cu Biserica.

§ 2. Să-și îndeplinească cu mare sârguință îndatoririle la care sunt ținuți față de Biserica atât universală, cât și particulară la care aparțin, conform dispozițiilor dreptului.

Can. 210 – Toți credincioșii, fiecare conform propriei condiții, trebuie să-și adune forțele pentru a duce o viață sfântă și pentru a promova creșterea Bisericii și sfințenia ei continuă.

Can. 211 – Toți credincioșii au datoria și dreptul de a depune tot efortul ca mesajul divin al mântuirii să ajungă din ce în ce mai mult la toți oamenii din toate timpurile și din întreaga lume.

Can. 212 – § 1. Conștienți de propria responsabilitate, credincioșii sunt ținuți să urmeze cu ascultare creștină ceea ce Păstorii sacri, ca reprezentanți ai lui Cristos, declară în calitate de învățători ai credinței și hotărăsc în calitate de conducători ai Bisericii.

§ 2. Credincioșii au dreptul neștirbit de a manifesta Păstorilor Bisericii necesitățile proprii, mai cu seamă cele spirituale, precum și dorințele proprii.

§ 3. În funcție de știința, competența și prestigiul de care se bucură, ei au dreptul, ba uneori chiar datoria, de a manifesta Păstorilor sacri opinia personală cu privire la binele Bisericii și de a o aduce la cunoștința altor credincioși, rămânând neatinse integritatea credinței și a moralei și respectul față de Păstori și ținându-se seama de utilitatea comună și de demnitatea persoanelor.

Can. 213 – Credincioșii au dreptul de a primi de la Păstori sacri ajutoarele ce provin din bunurile spirituale ale Bisericii, mai cu seamă din cuvântul lui Dumnezeu și din sacramente.

Can. 214 – Credincioșii au dreptul de a aduce cult lui Dumnezeu după dispozițiile ritului propriu, aprobat de Păstori legitimi ai Bisericii, și de a urma un model propriu de viață spirituală, desigur, care este conform cu învățătura Bisericii.

Can. 215 - Credincioșii au dreptul neștirbit de a înființa și de a conduce în mod liber asociații cu scopuri caritative și de milostivire sau de promovare a vocației creștine în lume, și de a se reuni pentru a urmări în comun aceleași scopuri.

Can. 216 – Deoarece participă la misiunea Bisericii, toți credincioșii au dreptul, fiecare potrivit propriei stări și condiții, de a promova sau de a sprijini activitatea apostolică, chiar prin inițiative proprii; totuși, nici o inițiativă să nu-și atribuie numele de catolică dacă nu a obținut consimțământul autorității ecleziastice competente.

Can. 217 – Deoarece prin Botez sunt chemați să ducă o viață conformă cu învățătura evanghelică, credincioșii au dreptul la educația creștină prin care să fie instruiți cum se cuvine pentru a dobândi dezvoltarea completă a persoanei umane și, totodată, pentru a cunoaște și a trăi misterul mântuirii.

Can. 218 – Aceia care se dedică științelor sacre se bucură de justa libertate de a cerceta, precum și de a-și expune cu prudență propria gândire în materiile în care sunt experți, păstrând supunerea necesară față de magisteriul Bisericii.

Can. 219 – Toți credincioșii se bucură de dreptul de a fi feriți de orice fel de constrângere în alegerea stării de viață.

Can. 220 – Nimănui nu-i este permis să lezeze în mod ilegal bună reputație de care se bucură cineva, nici să violeze dreptul vreunei persoane de a-și apăra propria intimitate.

Can. 221 – § 1. Credincioșii au dreptul de a-și revendica și apăra în mod legitim în forul ecleziastic competent, conform cu dispozițiile dreptului, drepturile de care se bucură în Biserică.

§ 2. Credincioșii au, de asemenea, dreptul, în cazul când sunt chemați în judecată de către autoritatea competentă, de a fi judecați după normele juridice, care trebuie aplicate cu echitate.

§ 3. Credincioșii au dreptul de a nu fi sancționați cu pedepse canonice decât în conformitate cu legea.

Can. 222 – § 1. Credincioșii au obligația de a veni în sprijinul nevoilor Bisericii, pentru ca ea să aibă la dispoziție cele ce sunt necesare pentru cultul divin, pentru operele de apostolat și de caritate și pentru întreținerea demnă a slujitorilor săi.

§ 2. De asemenea, au obligația de a promova dreptatea socială și, amintindu-și de porunca Domnului, de a-i ajuta din veniturile proprii pe cei săraci.

Can. 223 – § 1. În exercitarea drepturilor lor, credincioșii, atât fiecare în mod personal, cât și reuniți în asociații, trebuie să țină seama de binele comun al Bisericii, precum și de drepturile altora și de îndatoririle proprii față de alții.

§ 2. Îi revine autorității ecleziastice obligația de a coordona, în vederea binelui comun, exercitarea drepturilor ce sunt proprii credincioșilor.

b) **Membri credincioși laici:**

Can. 224 – Pe lângă acele obligații și drepturi care sunt comune tuturor credincioșilor și acelea care sunt stabilite în alte canoane, credincioșii laici sunt ținuti și la obligațiile și se bucură și de drepturile care sunt enumerate în canoanele acestui titlu.

Can. 225 – § 1. Deoarece, ca toți credincioșii creștini, sunt destinați de Dumnezeu la apostolat în virtutea Botezului și a Mirului, laicii au obligația generală și se bucură de dreptul de a lucra cu râvnă fie individual, fie în asociații, ca mesajul divin al mântuirii să fie cunoscut și primit de toți oamenii din întreaga lume. Această obligație devine încă mai necesară în acele circumstanțe în care oamenii nu pot să asculte Evanghelia și să-l cunoască pe Cristos decât prin intermediul laicilor.

§ 2. Au chiar și obligația specială, bineînțeles, fiecare după propria condiție, să impregneze și să desăvârșească sfera realităților vremelnice cu spiritul evanghelic și să dea astfel mărturie despre Cristos, îndeosebi acționând în mijlocul acestor realități și îndeplinind sarcini în lume.

Can. 226 – § 1. Cei care trăiesc starea căsătorească, după propria vocație, au datoria specială de a depune tot efortul, prin căsătorie și familie, la zidirea poporului lui Dumnezeu.

§ 2. Părinții, după ce le-au dat copiilor viața, au obligația foarte gravă și se bucură de dreptul de a-i educa; de aceea, le revine, în primul rând, părinților creștini datoria de a se îngriji de educația creștină a copiilor, în conformitate cu învățătura transmisă de Biserică.

Can. 227 – Credincioșii laici au dreptul de a le fi recunoscută în realitățile cetății pământești acea libertate care aparține tuturor cetățenilor; totuși, folosindu-se de această libertate, să aibă grijă ca acțiunile lor să fie impregnate de spirit evanghelic și să acorde atenție învățaturii propuse de magisteriul Bisericii, evitând totuși de a prezenta, în problemele opinabile, propria părere ca fiind învățătură a Bisericii.

Can. 228 – § 1. Laicii, care sunt considerați apți, pot să fie chemați de Păstorii sacri la acele oficii ecleziastice și funcții pe care ei le pot îndeplini în conformitate cu dispozițiile dreptului.

§ 2. Laicii, care se disting prin știința necesară, prin prudență și onestitate, pot să-i ajute, în calitate de specialiști sau consilieri, pe Păstorii Bisericii, chiar în cadrul consiliilor, conform dreptului.

Can. 229 – § 1. Laicii, ca să poată să trăiască după învățătura creștină, să o răspândească și, dacă e necesar, să o apere, și ca să poată să participe la activitatea apostolică, au obligația și se bucură de dreptul de a dobândi cunoașterea acestei învățături, adaptată capacității și condiției proprii a fiecăruia.

§ 2. De asemenea, se bucură și de dreptul de a dobândi cea cunoaștere mai profundă a științelor sacre, care este data în universitățile sau facultățile ecleziastice ori în institutele de științe religioase, frecventând acolo cursurile și obținând grade academice.

§ 3. Tot astfel, respectându-se dispozițiile stabilite cu privire la idoneitatea necesară, laicii pot să primească de la autoritatea ecleziastică competentă mandatul de a-i învăța pe alții științele sacre.

Can. 230 – § 1. Bărbații laici, care au vârsta și calitățile stabilite prin decret de Conferința Episcopilor, pot fi admiși, prin ritual liturgic stabilit, la slujirea de lector și de acolit; totuși acordarea acestor slujiri nu le dă dreptul de a fi întreținuți sau remunerați de Biserică.

§ 2. Laicii pot să îndeplinească, în virtutea unei conferiri temporare, funcția de lector în acțiunile liturgice; de asemenea, toți laicii pot să îndeplinească funcțiile de comentator, de cântăreț și altele, în conformitate cu dispozițiile dreptului.

§ 3. Acolo unde nevoia Bisericii o sugerează, din cauza lipsei de slujitori sacri, chiar și laicii, deși nu sunt lectori sau acoliți, pot suplini unele funcții ale acestora, adică să exercite slujirea cuvântului, să prezideze rugăciunile liturgice, să administreze Botezul și să distribuie Sfânta Împărtășanie, conform dispozițiilor dreptului.

Can. 231 – § 1. Laicii care se dedică permanent sau pentru un anumit timp unei slujiri speciale a Bisericii au obligația de a primi o instruire adecvată, necesară pentru a-și îndeplini funcția cum trebuie și pentru a o exercita în mod conștient, cu devotament și sârguință.

§ 2. Rămânând neschimbată dispoziția can. 230, § 1, ei au dreptul la o retribuție onorabilă, adecvată condiției lor, cu care să poată face față în mod decent trebuințelor proprii și ale familiei lor, respectându-se și dispozițiile dreptului civil; de asemenea, au dreptul să le fie garantate asigurările sociale și asistența medicală.

Membrilor laici din Comunitatea Magnificat li se poate aplica (*per similitudinem* și nu *per institutione*) și canonul e care vorbesc despre membrii laici în Institutele seculare:

Can. 713 - § 2. Membrii laici participă, în lume și din lume, la funcția Bisericii de a evangheliza fie prin mărturia vieții creștine și a fidelității față de consacrarea proprie, fie prin sprijinul pe care îl dau pentru a orându-i realitățile temporale potrivit cu planul lui Dumnezeu și a face ca lumea să fie pătrunsă de puterea Evangheliei. Colaborează apoi, potrivit cu modul lor de viață seculară, și la slujirea comunității ecleziale.

c) **Membri consacrații laici ai Comunității (can. 573, § 1; 574 și 599):**

Can. 573 – § 1. Viața consacrată prin profesiunea sfaturilor evanghelice este o formă stabilă de viață în care credincioșii, urmându-l pe Cristos mai îndeaproape sub acțiunea Duhului Sfânt, se consacră cu totul lui Dumnezeu, iubit mai presus de toate, pentru ca, închinați cu un titlu nou și deosebit cinstirii sale, edificării Bisericii și mântuirii sufletelor, să dobândească desăvârșirea dragostei în slujba Împărăției lui Dumnezeu și, deveniți în Biserică un semn luminos, să prevestească gloria cerească.

Can. 574 – § 1. Starea celor care profesază sfaturile evanghelice în astfel de institute face parte din viața și sfințenia Bisericii și, de aceea, trebuie încurajată și promovată de toți în Biserică.

§ 2. Unii credincioși sunt chemați în mod special de Dumnezeu la această stare, ca să beneficieze în viața Bisericii de un dar deosebit și, conform scopului și spiritului institutului, să contribuie la misiunea salvifică a Bisericii.

Can. 574 – Sfatul evanghelic al castității, asumat pentru împărăția cerurilor, care este semn al vieții viitoare și izvor al unei rodnicii mai bogate într-o inimă nedivizată, comportă obligația perfecte stăpâniri de sine în celibat.

Consacrațiilor laici din Comunitatea Magnificat li se pot aplica (*per similitudinem* și nu *per institutione*) și canoanele care vorbesc despre Institutele seculare:

Can. 713 – § 1. Membrii acestor institute își manifestă și își exercită consacrația în activitatea apostolică și, asemenea unui ferment, se străduiesc să pătrundă toate realitățile cu spiritul evanghelic, pentru consolidarea și dezvoltarea Trupului lui Cristos.

Can. 714 – Membrii institutelor seculare să-și ducă viața în condițiile obișnuite ale lumii, fie singuri, fie fiecare în familia sa, fie într-un grup de viață frățească, conform constituțiilor.

d) **Membri clerici seculari ai Comunității (can. 265 și 278):**

Can. 265 – Fiecare cleric trebuie să fie încardinat fie într-o Biserică particulară sau într-o prelatură personală, fie într-un institut de viață consacrată sau într-o societate de viață apostolică, ce au această facultate, astfel încât să nu existe deloc clerici acefali sau pribegi (vagi).

Can. 278 – § 1. Clericii seculari au dreptul de a se asocia cu alții pentru a urmări finalități care sunt conforme cu starea clericală.

§ 2. Clericii seculari să acorde o importanță mare mai ales acelor asociații care, având statute recunoscute de autoritatea competentă, printr-o regulă de viață adecvată și aprobată cum se cuvine și prin ajutorul frățesc, promovează sfințenia lor în exercitarea slujirii și favorizează unirea între ei și unirea dintre ei și Episcopul propriu.

§ 3. Clericii să se abțină de a întemeia asociații sau de a participa la asociații a căror finalitate sau ale căror activități sunt incompatibile cu obligațiile specifice stării clericale sau care pot să împiedice îndeplinirea conștiințioasă a misiunii încredințate lor de autoritatea ecleziastică competentă.

Membrilor clerici din Comunitatea Magnificat li se poate aplica (*per similitudinem* și nu *per institutione*) și canonul care vorbește despre membrii clerici în Institutele seculare:

Can. 713 – § 3. Membrii clerici, prin mărturia vieții lor consacrate, mai ales în preoție, îi ajută pe confrății lor cu o caritate deosebită, iar în rândul poporului lui Dumnezeu, lucrează la sfințirea lumii prin slujirea lor sacră.

e) **Membri institutelor călugărești din Comunitatea Magnificat (can. 307, § 3):**

Can. 307 – § 3. Membrii institutelor călugărești pot să se înscrie în asociații conform dreptului propriu, cu consimțământul Superiorului.